

Szem-pontok

Csak nyugalom. Nagy levegő. Okosan kell csinálni mindent, és nem lesz probléma. Ha mindenre gondosan odafigyelek, akkor talán a végén még haza is vihetem. Méghogy a szerelem csak úgy jön meg biológia meg nem tudjuk irányítani s a többi. Mekkora baromság! Ki találta ki ezt a sok szarságot?! Az egész tiszta matematika. Ha a jól bevált forgatókönyv szerint járok el, nem lesz gond. A többi már csak időzítés kérdése. Haladjunk szépen, sorban. A cipő. Pántos, hegyes orrú. A sarka legalább hét centiméter. Melyik lány kockáztatná testi épségét ekkora sarokkal, ha nem lenne teljesen beindulva?! Látszik, hogy ő is azért van itt, amiért én is. Lábfejét a zenére mozgatja. Tehát szereti ezt a számot. Nem kell majd mást tennem, mint kicsit dicsérni az előadót, esetleg hazudni valami olyasmit, hogy voltam a koncertjükön, vagy hogy minden cédéjük megvan otthon, blabla. Egyszerű. Csak ezt a pillanatnyi izgatottságot kell még lepleznem.

Szexi harisnya. Nem túl rövid, mégis sokat sejtető szoknya. Aha. Lábát keresztbe tette, a jobbat a balon. Ezzel felém fordult. Jól van. Ez alighanem egy jelzés.

Ruhája elegáns, nem annyira kihívó, mégis dögös. Dekoltázsa nem túl mély, de ez ekkora szoknya mellett érthető is. Látszik, hogy a lábára büszkébb, mint a mellére. Azokra kell hát összpontosítanom. „Nahát, sportolsz valamit? Ezeket a vádlikat elnézve, csakis táncolhatsz” – valami ilyesmi megteszi majd.

Az ékszerai nem túl nagyok, nem igazán kirívóak. Inkább ezüst mint fehérarany. Ez visszafogott személyiségre utal. Nem szabad tolakodónak lennem, és a végén magától fog megnyílni. Csak ügyesen kell játszani. Aktív bólogatások egy kis hümmögéssel kísérvé. Egyenesen ülni, finoman felé hajolva. Közben végig a szemébe nézni! Sőt, ha a szokásosnál egy kicsit több melléknevet használok, és gyakran beleszövöm a mondataimba

az „érzés” szót, tuti, leveszem a lábáról. „Érzéseid szerint hogy lenne jó?” Ez az! Menni fog! Csak magabiztosan.

Kristálytisza jeleket küld felém. Ajkait is szinte percenként nedvesíti a nyelvével. És ahogy a haját igazgatja a vállá fölött! Le sem tagadhatná, hogy bejövök neki. Állandóan erre pislog, még ha nem is mer egyenesen a szemembe nézni. Ebből is látszik, hogy milyen félnék természetű. Ha most nem megyek oda hozzá, még azt fogja gondolni, hogy fatökű vagyok, és akkor gyorsan elszállnak az esélyeim.

Vajon mi lehet a kezében? A pohár nagyságát és a benne levő folyadék színét elnézve csakis vodka lehet. Sőt, talán dupla, mert az üveg falán látszik, hogy valamikor egész sok lehetett benne. Igen, talán egy dupla vodkára kellene meghívnom. Én még megiszom a söröm, rendelék még egyet, és talán még marad annyi pénzem, hogy egy dupla vodkára is fussa. De ha a legolcsóbbat választom, akkor talán még egy szimpla is belefér aztán, én meg úgymint addig fogom szopogatni azt az egyetlen üveget, hogy észre sem fogja venni, hányadiknál tartok. De vajon az előtt próbáljam elkapni a tekintetét és rámosolyogni, mielőtt a pulthoz megyek, vagy csak lepjem meg azzal, hogy minden teketória nélkül elé állok, kezemben az italával? Alighanem most megveszem a piát, majd lassú, nyugodt, mégis határozott léptekkel elé viszem. A nők nem szeretik, ha a férfi hátulról vagy oldalról közelít. Szemből kell támadnom. Látnia kell, mennyire magabiztos vagyok. Végig a szemébe fogok nézni, le sem fogom venni róla a tekintetem. De ebben az esetben vigyáznom kell, nehogy felbukjak, vagy belebotoljak valamibe. Ott csak egy lépcsőfok van, úgy másfél méterre a pulttól. Az körülbelül három lépés. Menni fog. Tiszta sor. Laza vagyok. Odamegyek majd hozzá, és valami olyasmivel kezdem, hogy: „Látom, kezd kiürülni a poharad, ezért gondoltam, hozok egy másikat.” De melyik az a pillanat, amikor kezd kiürülni egy pohár? Amikor már több mint fele hiányzik? Ez esetben már a félig üres pohárnál el kell indulnom, hogy mire kivárom a sort, és visszaküzdöm magam ide, addigra már kezdjen kiürülni a pohara. És mi van, ha nem szeretne többet inni, de velem mégis beszélgetne? Ha tényleg tetszem neki, akkor legyűri még ezt az utolsót már csak udvariaságból is. Vagy akkor vigyek neki inkább egy szimplát? Duplánál még azt hiheti, hogy le akarom itatni. De végül is le akarom itatni, úgyhogy tök mindegy. Talán még figyelmességnek is fogja tekinteni, hogy tudom, dupla volt a poharában. Vagy azt fogja hinni, hogy egy elmebajos pszichopata vagyok, aki most szökött ki valami vidéki elmeógyógyintézetből, és jobb dolga sincs, minthogy ismeretlen lányokat ijesztgessen, a „tudom, mennyi vodka volt a poharadban” játékával. Nem. Nem lesz semmi probléma. Az is lehet, hogy ez már nem az első, amit legurít. Ha meg így van, akkor

lehet, hogy már nem is józan. Elvégre nem lehet több hatvan kilónál. Az ilyen vékony nőket meg gyorsan megfogja a pia. Szerintem már várja is, hogy meghívjam. Úgy nézegeti és forgatja azt a poharat, mintha legszívesebben felhajtaná úgy, ahogy van. „Csak lenne utánpótlás...” Hát majd lesz is, szivi, csak várd meg, hogy megigyam a maradékot.

Hát ez meg? Még egy pasi ebben az amúgy is nőhiányban szenvedő bárban? Mindenesetre nem hinném, hogy konkurenciát jelent, mert ahogy a lila ingjét és a kezében levő színes lötytyöt elnézem, valószínűleg a Kék Osztrigát kereste, csak eltévesztette a házszámot. Mondjuk, el tudom róla képzelni, hogy melegebb éghajlatról jött. Elég csak megnézni ezt a kéztartást. Na meg ez a babapopsi arcbőr... Azért bízom benne, hogy nem engem nézett ki magának. Tényleg, vajon vonzó lehetek egy másik pasi szemében is? Vajon ő a kemény fickókra, vagy az ilyen Hugh Grant-típusokra vadászik? Nem hinném, hogy bejövök neki ebben az egyszerű pólóban és a kopott farmeromban. A melegék mindig is igényesebbek voltak, minthogy beérjék ennyivel. Na de ezért mondjuk, nem is bánkódom. Legalább még egy indokkal több, hogy most rögtön elinduljak azért a dupla vodkáért. Ha sokáig agyalok, még vége lesz a számnak, és még majd új tervet kell kiszelnem. Szedd össze magad! Irány a pult!

*

Nem is tudom, mit keresek itt. Inkább otthon maradtam volna, feltettem volna egy kis Peter Gabrielt, állig belemerültem volna a kádba, és illóolajillatban mélézva, végre elhagyhattam volna magam. Egy agyongürizett hét után igazán rám fért volna egy kis lazítás, pár óra nyugalom, amikor csak magammal törődhetek. Egy kis arcpakolás, körömrészelgetés és relaxáció. Csak pár óráig szerettem volna érezni, hogy nő vagyok. De nem: „Péntek este van, nem ülhetsz otthon, mint valami vénlány a szőke hercegre meg a lovára várva.” Szőke herceg... hol van az már! Pedig nincsenek nagy igényeim. Na jó, nem mondom, hogy a pénz hátráltató tényező, de már elmúltak azok az idők, amikor először a fickó tárcájába néztem bele, és csak aztán a szemébe. Most meg, hogy Volkswagenja, Volvója vagy Aston Martinja van, az teljesen mindegy. Mindenesetre nem hinném, hogy ez a bár lesz az a hely, ahol megtalálom az igazit. Csupa szexéhes fajankó, akik sörtől büzlően ideállítanak, és valami olyan szöveggel próbálkoznak, ami már azelőtt lejárt, mielőtt egyáltalán menő lehetett volna. Szerintem megiszom még ezt a pohárka gint és lelépek, mielőtt teljesen besokallok. Ha sietek, a Szex és New Yorkot még elérem.

Jó ég, nem lehet igaz, hogy még a poharat sem tudják rendesen elmosni. Látszik a peremén, hogy előttem mások is használták. Szép, mondhatom.

Az még csak hagyján, hogy a ruhámért se volt időm elmenni a tisztítóba, és most ebbe a két szezonnal előbbi darabban kell mutatkoznom, de hogy még az egyetlen Manolo Blahnikom sarka is tegnap tört le, azt végképp nem tudom elviselni. Az meg egyértelmű, hogy ez a Sandro Vicari nem a kényelmességéről híres. Bár ha jól emlékszem, mintha tegnapelőtt kaptam volna egy szórólapot, hogy ezen a hétvégén árszállítás lesz a plázában. Úgyis be kell ugranom holnap a városba a kozmetikusomhoz, és akkor már meglephetném magam egy új darabbal. Egy nőnek sose lehet elég cipője. De akkor korán kell kelnem, hogy elkerüljem a dugót. Ebben az esetben viszont ideje lenne lassan pontot tennem ennek az éjszakának a végére, mert nem szeretnék egy-két táskát beszerezni magamnak cipő helyett.

Ez a nap már úgyis régen kárba vészett. A hajamat sem tudtam normálisan beszárítani, és a taxiból kiszállva még a szál is felfutott a harisnyámon, most meg ülhetek itt keresztbe tett lábbal, mint egy faszent, csak hogy elrejtsem a szakadást. Mesés, mondhatom. Ha még sokáig késnek a csajok, esküszöm, fogom magam, és itt hagyom ezt a kócerájt. Ezt a számot megvárom, és indulok is.

Hiszen az utóbbi időben mindig ugyanazt csináljuk. Járjuk a klubokat, italokat rendelünk kis esernyőkkel, és saját magunk személyiségét próbáljuk olyan férfiakba beültetni, akikről már messziről látszik, hogy annyi érzélem se szorult beléjük, mint egy gyapjas mamutba. Mért van az, hogy a nők és a férfiak csak az ágyban kompatibilisek egymással? Csak testiség. Kémia. Hormonháztartás. Fajfenntartás. És aztán? Reggel egy kávé két cukorral és adieu. Vagy beszélgessünk még egy kicsit a Bundesligáról meg a Victoria's secret őszi kollekciójáról? Ezt egyikünk se szeretné. Mért kell egy pasinak melegnek lennie ahhoz, hogy megértse a gondolkodásunkat? Miért nem értik meg, hogy az Óda a Porschémhoz című szavaltuk után nem fogunk szerelembe esni? Ha már itt tartunk, őszintén csodálkozom, hogy még senki nem jött ide a farka méretéről és a kocsija lóerőiről tartani kiselőadást. Hiszen mindig ugyanaz a nóta. Eleinte játszom az elérhetlent, ő hagyja, hogy beszéljek magamról, és mikor már úgy gondolja, hogy elég italt fizetett, rendszerint bevillant egy slusszkulcsot. Ha tényleg helyes, és a humorérzéken kívül még egy csepp kedvesség is szorult belé, akkor belemegyek. A romantikusabb fajta még megkínál egy kis borral vagy pezsgővel előjáték gyanánt, az átlag pedig rám támad, mint valami kiehéztet oroszlán, én meg színlelek egy orgazmust, miután már elegendem van az egészszől. Na jó, ha nagyon kitarató, akkor talán kettőt is, hadd nőjön az önbecsülése. Ezek után ennyit megérdemel. És én mit érdemlek? Guccit, Dolcét, Versacét? Egy frászt. Ezeket magamnak is megvehetem. Nem azért kell a férfi, hogy eltartsom. Ez legfeljebb húsz évvel ezelőtt jött

volna be. Nekem az kell, hogy kivegye az olajbogyót a Martinimból, mert tudja, hogy nem szeretem. Az kell, hogy észrevegye az új frizurámat, ha már a fél fizetésemet adtam érte. Nem kell bonbon és rózsa. Nem kellene virágszirmok a hálósobáig szórva (aztán úgyis nekem kellene feltakarítanom). Nekem „tessék” kell és „sajnálom” és „igazad van”. Ha egyszer ilyet hallok valakitől, komolyan mondom, feleségül megyek hozzá. Uh, azt hiszem, kezd a fejembe szállni az alkohol.

De tényleg! Mikor fogja észrevenni egy pasi, hogy nekem agyam is van, nem csak mellem? Hogy kezem nemcsak azért van, hogy a fakanalat meg a felmosó nyelét fogjam vele. A fenébe is, érdekelt valaha egyetlen pasit is, hogy mi a véleményem a piacgazdaságról? Már azon is csodálkoznának, hogy tisztában vagyok a szó jelentésével. Bár ők is tisztában lennének a szavak jelentésével és jelentőségével, amelyeket akkor sugdosnak a fülembe, ha épp a melltartómat próbálják kikapcsolni. Apropos melltartó! Holnap kellene nézmem pár szilikonpántot is, ha már úgyis arra járok, mert fogytán van a készletem. Meg jó lenne keresni valamit a számra, mert mostanában állandóan ki van száradva. Biztos valami vacak allergia.

Nahát, talán mégis van itt valaki, akiért érdemes maradni? Most érkezhetett, mert eddig nem vettem észre. Majd úgy csinállok, mintha a pincért keresném, hogy picit jobban szemügyre vehessem. Magas, fekete, frissen borotvált. Ennek a fekete zakónak és a mályvaszínű ingnek az összhatása pedig egész jó ízlésre vall. A cipője is elegáns. Nem is rossz. És poharat tartó kezén se láttam gyűrűt. Viszont a másikat épp eltakarja az előtte álló pólós fickó. Jól van, azért nem szabad olyan feltűnőnek lenni. Legyünk türelemmel. Annyira azért nem sietek. Na, de épp elindult az előtte lévő pasi, és most jobban láthatom amannak a bal kezét. Nem, még nem. Talán most! Aha, nincs gyűrű! Pompás. Akkor ideje valahogy ide vonni a figyelmét. Talán egy könnyed hajigazítás megteszi. De tökéletesen kell időzítenem. Viszont egyre csak a bejáratot nézi. Á, most már világos, hogy miért. Megjött a barátnő. Akkor viszont nekem meg ideje mennem. Fél tizenegy. A számnak is épp vége. Ha most elindulok, még egész könnyen kijuthatok. Talán rendelek otthonra valami kínait.